

minister Ret for den ene Parts Vedkommende. Rigsdagen bliver overhovedet ikke overrumplet, eftersom Rigsdagen altid faar Tid til eller altid kan skaffe sig den Tid til Forhandlingen af en Sag, som den forlanger. Det forstaar sig, deri har den højtærede Finansminister saa fuldkommen Ret, at vi er ikke blevet overrumplet her i Rigsdagen i den Forstand, for vi har faaet Sagen til Forhandling, og vi kan danne os et Skøn derover. Men om vi har faaet den paa en saadan Maade, at vi virkelig kan komme til Bunds i den, er en anden Ting, og her ligger der en Overrumpling. Men i hvert Fald Befolkningen er blevet overrumplet, og derved forrykkes hele Rigsdagens Stilling til Befolkningen fuldstændig. Vi er ikke som Rigsdagsmænd uafhængige, vi er ikke andet end Repræsentanter for en Befolkning, og vi ved i Øjeblikket slet intet om, hvad Befolkningen mener om denne Sag. Med Undtagelse af de faa Mænd, der ogsaa var Medlemmer af dette Ting i 1902, er der sikkert ikke et eneste af Tingets Medlemmer, der nogen Sinde har haft denne Sag paa Tale med sine Vælgere eller aner det allerbitterste om, hvorledes disse Vælgere ønsker, at der skal stemmes. Og han er ganske afskaaret fra at faa det at vide. Han kan ikke en Gang rejse over og tale med dem om det, fordi han ikke kan fremlægge Sagen i dens hele og fulde Omfang. Vi er afskaarne fra at faa Befolkningens Mening om denne Sag at vide, og hvad der er det graverende ved den Ting forekommer mig at være den Udtalelse af den højtærede Finansminister, der egentlig reducerede hele det Postyr, som han kaldte det, der gaar gennem det danske Folk i dette Øjeblik, til saadan en Storm af den Slags, man kender, der blæser op og synker ned. Jeg tror, at der altid i et Folk er saadanne Op- og Nedgangstider, Bølgetider og Stormtider, og der kommer, hvis denne Sag føres igennem, et Øjeblik, hvor der lægger sig Rolighed over Vandene, men Sagen glemmes ikke, og den Maade, hvorpaa Sagen føres igennem, vil have Betydning for det danske Folks Fremtid; thi kan det ikke væge sin Ret til at tale med om et Spørgsmaal som dette, saa vil det overhovedet ikke være i Stand til at væge sin Frihed overfor en Regering, der under det ene eller det andet Dække kan komme og ville voldføre det med alle de Midler, som Presse og Parti i Øjeblikket raader over. Det var i tidligere Tider under Kampen om Grundloven og dens Forstaaelse og i Provisorietiden Folkets store Betydning, at det var vaagent for sin Ret, og at det

forlangte sine Møder og sine Udtalelser respekteret som Udtryk for Folkets Villie, og man maa spørge: Hvor er man henne, naar man hører den højtærede Finansminister betragte Kravet om Folkets Medvirkning som et uberettiget Krav og Ytringer af Folkestemningen rundt omkring i Landet som sindssyge Udtalelser, der foranlediger, at han spørger: Er det ved at komme saa vidt, at de sindssyge skal regere her i Landet? — Hvis dette er demokratisk Politik, hvis dette er Udtryk for den Maade, hvorpaa den højtærede Minister og hans Regering opfatter, hvad der sker, saa er vi langt ude, og hvis Befolkningen ikke er i Stand til at kræve at blive hørt og faa Sagen forelagt for sig, naar det drejer sig om en saa vigtig Ting som Afstaaelse af et Stykke Territorium af vort Land, saa ved jeg ikke, paa hvilket Punkt det danske Folk skulde kunne væge sig mod at blive skubbet til Side saa under det ene og saa under det andet Paaskud.

Den højtærede Udenrigsminister lod sig i Gaar, som det allerede er blevet omtalt, henrive til at sige, at man skulde ikke have Tillid til sine politiske Modstandere. Det sagde han trods det, at det forekom mig, at han vilde give sine Ord en noget anden Betydning. Han sagde: Tillid — Tillid, ja, det er overhovedet en vanskelig Sag at have Tillid til politiske Modstandere. Men det er heller ikke nødvendigt. I det politiske Liv kan man ikke forlange, og ingen forlanger eller venter at finde Tillid hos sine politiske Modstandere. Det er en politisk Moral, som er blevet paatalt, og som navnlig lyder i høj Grad mærkelig fra en Regerings Side, der i de sidste to Aar bestandig har maattet kræve Tillid fra sine politiske Modstandere, hvis Eksistensberettigelse ene har været den, at dens politiske Modstandere har vist den Tillid, og hvor vort Lands Styrelse ikke har været mulig, naar ikke denne Tillid var blevet øvet. Men dette er ikke længere muligt. Den højtærede Finansminister har gennem et Dementi ment at gøre sin Skyldighed, og derom er der jo ingen, der tvivler, og ment, at det var den eneste Maade, paa hvilken han kunde overholde den Forpligtelse, han mente, der paalaa ham. Den højtærede Finansminister er jo ellers en Mand, der er rig paa Udveje, og jeg kan ikke fortænke den højtærede Finansminister i, at han, naar han bliver løbet paa Dørene af en Journalist, som vil have Oplysninger om et Spørgsmaal, der er meget prekäert, saa siger til sig selv: Hvis jeg afviser ham og lader være at svare, vil det blive opfattet som et